

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell delectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Carina Filella

Desobediència

Ara que el ritme de contagis per la Covid torna a estar enfurismat, sobretot entre els joves no vacunats, es fa més difícil entendre com és que les farmàcies encara no poden vendre tests d'antígens sense recepta a qui vulgui respirar més tranquil si té al voltant casos d'afectats pel virus. També costa d'assimilar –i fa de mal dir per als que ho mirem des de fora– el fet que Salut decideixi ara que si ets contacte estret d'un malalt de Covid però estàs vacunat i no tens cap símptoma no cal que et facis cap test ni PCR i puguis córrer lliure. Una mesura, diuen, que ha de servir per descongestionar els centres d'atenció primària, però que no sembla que pugui evitar la propagació del virus si qui potser l'arrossega pot campar per on vulgui. I si necessitem recepta, encara col·lapsarem més un sistema de salut que ja ho està prou, de saturat. El president del Col·legi de Farmacèutics de Tarragona, Toni Veciana, insistia ahir en la necessitat que les farmàcies puguin vendre lliurement aquest tipus de proves autodiagnòstiques "per motius de salut pública" i perquè qui te'l vendrà serà un professional, i no el *can Pistras* que és la venda per internet. El cas és que, a dia d'avui, oficialment les farmàcies no poden vendre tests sense recepta, perquè l'Estat porta un retard incomprendible en l'aprovació de la modificació del real decret que ho ha de permetre (i que sembla que cap al 15 de juliol es podria fer efectiva). Però algunes farmàcies vendran aquests tests sense cap problema. En determinades ocasions no queda cap altra opció que la desobediència, si volem avançar.

EDITORIAL

Una tutela legítima i necessària

■ El govern de la Generalitat ha decidit donar suport efectiu als 34 funcionaris, càrrecs tècnics i polítics de l'administració catalana assetjats pel Tribunal de Comptes en el marc del seu exhaustiu escrutini de l'acció exterior del govern català entre el 2011 i el 2018. A l'exigència de l'esmentat organisme als afectats de dipositar una fiança abusiva i inassumible de 5,4 milions d'euros, que els suposaria l'embargament de tots els seus béns, l'executiu de Pere Aragonès ha respost amb la creació d'un fons de risc per tutelar tots els treballadors públics en l'exercici de la seva feina i competències, que en aquest cas servirà com a garantia perquè sigui una entitat financera, i

no el govern català, qui avaluï la fiança mentre dura el procés. Més enllà de la fórmula utilitzada per l'executiu, de la majoria reforçada que pugui avalar-la al Parlament i de la previsible judicialització d'aquesta mesura per la dreta espanyolista, el que ha fet el govern és, senzillament, el que havia de fer per protegir els servidors públics que van fer la seva feina seguint el mandat de les urnes i, tan important com això, per defensar la legitimitat del govern de la Generalitat per desenvolupar la seva acció exterior i presentar al món la realitat social, econòmica, cultural i política de Catalunya sense intermediaris, segons el seu criteri i en ús de les seves competències.

Els equilibris i el debat intern entre les dues ànimes que conviuen al si del govern i de l'independentisme tornen a estar presents en aquest afer, com segurament ho continuaran estant al llarg d'aquesta legislatura. Entre l'aval directe del govern, que proposaven Junts o l'ANC però que comprometia la integritat de l'executiu, i l'apel·lació a la Caixa de Solidaritat, que es feia des d'ERC, la solució adoptada té la virtut de tornar a implicar en una estratègia conjunta tant el govern com la societat civil, l'un per donar seguretat als afectats mentre estigui obert el procés judicial i l'altra perquè sigui la força de la gent la que doni suport als afectats si la sentència judicial fos adversa.

La foto

Sense 'chupinazo'. Per segon any consecutiu la plaça de l'Ajuntament de Pamplona es va quedar buida el 6 de juliol per la suspensió per segon any consecutiu dels Sanfermines per la pandèmia ■ EFE

La frase del dia

Toni Comín

EURODIPUTAT I EXCONSELLER DE SALUT

“La lliçó de l'octubre de 2017 és que amb la negociació no n'hi ha prou.”

Keep calm

Encara aquest diumenge passat llegia un fragment de l'últim article que va escriure en aquestes pàgines en Miquel Pairoli. Deia: “Avui dia travessem temps molt adversos per al sentit crític, per a la reflexió i per a la memòria. Són tres bèsties negres per als poders que ara ens governen i que ens volen dòcils, emotius i oblidadissos.” Paraules que, malgrat ser de fa deu anys, són ben vigents. I les relaciono amb unes d'Umberto Eco, també escrites fa anys, en què sostenia que el seu deure polític era: “Convidar els meus lectors a adoptar una sospita permanent davant dels discursos quotidians. Mantenir una serena desconfian-

Rellegir Pairoli

Martí Gironell i Gamero

ça en el món que ens envolta.” Tant Pairoli com Eco subscriuen sant Tomàs d'Aquino: “El dubte és el motor de la fe.” La fe cega del que es nega a comprendre, del que no sap i es conforma amb no saber: això no és fe, això és ceguesa, ignorància. Cal buscar per entendre, dins de les nostres capacitats, això és en el que hauríem de creure, diuen Pairoli i Eco, en la nostra pròpia recerca a partir del dubte i del sentit crític. No hi ha res de dolent a dubtar o qüestionar-se allò en el qual creiem, al contrari, forma part de la nostra naturalesa i una de les eines bàsiques per al nostre creixement. Tots dos subscriuen la idea que “la societat democràtica únicament

se salvarà si fa del llenguatge una incitació a la reflexió crítica i mai una invitació a la hipnosi”. Defensaven la capacitat de raonar, i d'enraonar, del llenguatge, les paraules, l'escriptura en aquest cas, que comporta i permet certa reflexió i serenitat per sospitar, dubtar i preguntar per mirar de buscar la veritat. Ells ja no hi són però ens han deixat la seva consciència crítica, la reflexió i la memòria que ens anima a arraconar qualsevol prejudici en la recerca de respostes. I les seves paraules ens empenyen fora de la zona de confort perquè no ens deixem portar per allò que creiem que sabem, o que ens volen fer creure, sinó per allò que anem descobrint.